



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 98/2013
30.05.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Вере Пешић и Олге Ђуричић, чланова већа, са саветником Горданом Богдановић, као записничарем, одлучујући по захтеву С.Р. из Б., поднетом преко пуномоћника М.Л., адвоката из Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 23 У 6453/12 од 15.01.2013. године, уз учешће противне странке Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство грађевинарства и урбанизма Републике Србије, и уз учешће Привредног друштва В.С. доо из Б., чији је пуномоћник З.Р., адвокат из Б., у предмету грађевинском, у нејавној седници већа одржаној дана 30.05.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА, УКИДА пресуда Управног суда 23 У 6453/12 од 15.01.2013. године, и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном одлуком у ставу I диспозитива одбијена је тужба тужиље С.Р., поднета против решења Министарства животне средине и просторног планирања број 350-01-20/2011-09 од 11.01.2011. године, којим се укида решење Републичког урбанистичког инспектора Министарства животне средине и просторног планирања број 350-01-00538/2010-12 од 03.08.2010. године, а којим се налаже Секретаријату за урбанизам и грађевинске послове Градске управе Града Београда, да поништи урбанистички пројекат за препарцелацију катастарских парцела наведених у том решењу на КО Звездара у Београду, за који је издата потврда број 350.11-36/08 од 02.06.2008. године. У ставу II диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиља да на име трошкова управног спора, а у ставу III диспозитива побијане пресуде се обавезује тужиља да на име трошкова управног спора плати заинтересованом лицу В.С. износ од 21.000,00 динара у року од 15 дана по пријему писменог отправака пресуде.

У захтеву за преиспитивање судске одлуке, поднетом на основу члана 49. став 2. тачка 3. а са разлога из члана 49. став 3. Закона о управним споровима, подносилац истиче да је побијана пресуда незаконита, јер су разлози из образложења исте контрадикторни и противречни сами себи. Указује да је у образложењу побијане пресуде наведено да урбанистички пројекат није управни акт, већ техничко решење које се ради у складу са одредбама Закона о планирању и изградњи, а затим Управни суд у овој материји цени правилност примене ванредног правног средства управо из Закона о општем управном поступку – укидање по основу службеног надзора. Сматра да ако одређени акт нема карактер управног акта, онда се он не може уклањати из правног живота актом са правном природом управног акта. Такође, указује да службени надзор над радом министарства врши виши орган, односно Влада, па не може министарство да укида решење по основу службеног надзора које је донело исто министарство. Предлаже да Врховни касациони суд преиначи побијану пресуду, уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на захтев (погрешно означено као одговор на тужбу) противна странка Министарство грађевинарства и урбанизма истиче да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да Врховни касациони суд одбије захтев као неоснован.

У одговору на захтев В.С. доо Б. сматра да је захтев недозвољен и са разлога детаљно изнетих у одговору предлаже да га Врховни касациони суд одбаца. Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев дозвољен и основан. Према образложењу побијане пресуде, правилно је тужени орган у вршењу инспекцијског надзора као виши орган над нижим органом управе, на основу чл. 253. став 2. и 254. Закона о општем управном поступку, оспореним решењем укинуо решење Републичког урбанистичког инспектора Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије од 03.08.2004. године, јер израда урбанистичког пројекта не представља поступак израде управног акта већ техничког пројекта који се ради у складу са одредбама Закона о планирању и изградњи, па се тим решењем не одлучује о одређеним правима и обавезама физичког или правног лица.

Међутим, према налажењу Врховног касационог суда, основано се наводима захтева указује на незаконитост побијане пресуде јер је истом учињена повреда закона и правила поступка од утицаја на решење ствари. Ово стога што су разлози дати у образложењу побијане пресуде противречни сами себи и одлуци датај у диспозитиву, будући да је наведено да је тужени орган Министарство животне средине и просторног планирања правилно, применом одредби Закона о општем управном поступку оспореним решењем укинуо по основу службеног надзора решење Републичког урбанистичког инспектора истог министарства, са разлога што израда урбанистичког пројекта није управни акт, те да овим решењем није повређен закон на штету тужиље. Одредбом члана 1. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ" 33/97 и 31/01 и "Сл. гласник РС" 30/10), је прописано да су по овом закону дужни да поступају државни органи када у управним стварима, непосредно примењујући прописе, решавају о правима, обавезама или правним интересима физичког лица, правног лица или друге странке, као и када обављају друге послове утврђене овим законом. Одредбом члана 253. став 2. истог закона је, између осталог, прописано да се коначно решење може укинути по основу службеног надзора ако је њиме очигледно повређен материјални закон. Под материјалним законом, у смислу овог члана, подразумевају се законски или други прописи на основу којих се мериторно решава управна ствар. Имајући у виду да решавање о законитости урбанистичког пројекта не представља решавање о управној ствари, јер према налажењу Врховног касационог и Управног суда, урбанистички пројекат није управни акт, то се у конкретном случају није могла применити наведена одредба члана 253. став 2. Закона о општем управном поступку, како је то погрешно закључио Управни суд дајући противречне разлоге у образложењу побијане пресуде. По оцени овог суда, ако одређени правни акт нема карактер управног акта, онда се исти не може уклањати из правног промета применом ванредних правних средстава прописаних Законом о општем управном поступку.

Будући да је подносилац овог захтева у тужби у управном спору указивао на повреду одредбе члана 253. став 2. и члана 254. Закона о општем управном поступку и да Управни суд није ценио те наводе, Врховни касациони суд налази да је тиме повредио право тужиље на образложену судску одлуку као елемент права на правично суђење.

Са изнетих разлога, налазећи да је побијаном пресудом повређен закон на штету подносиоца, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 55. став 3. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 30.05.2013. године, Узп 98/2013

Записничар,

Гордана Богдановић, с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић, с.р.